

Какво да правимъ? Дружината, прѣсната на две, стои, не мърда! Само г. Дрѣнски и г. Н. се лутатъ ту при едната частъ, ту при другата. Най-после запитахме водача си твърде сериозно: ще вървимъ ли? Отговорътъ му бѣше, че е опасно да се върви по-нататкъ, защото имало голѣма вѣроятностъ да падне мъгла надъ балкана и тогава тежко ни: ни назадъ, ни напредъ! Добави, че вѣроятността да простинемъ е голѣма и жертвитѣ следъ това сж неизбѣжни. Намира, че не може повече да се върви, защото най-вѣрния признакъ, че времето ще се развали, билъ тоя, че каракачанитѣ прибирали долу стадата си въ кошаритѣ.

Убедителнитѣ думи на водача усилиха колебанието ни. Почнахме да мислимъ, че живота ни виси на косъмъ. А азъ бѣхъ съвсемъ голъ. Само единъ тънъкъ шалъ се развѣваше по измръзналото ми тѣло.

Въ тоя мигъ отъ горната частъ на дружината се чува викове: „Да вървимъ!“ При насъ дойдоха г. г. Н. и Дрѣнски и ни дадоха куражъ. Героизмътъ надви. Минахме „Ушитѣ“ въ силенъ бѣгъ надолу, и следъ часъ и половина бѣхме въ политѣ на Юмрукчалъ. До основитѣ му срещнахме единъ каракачанинъ, който се бѣше отдѣлилъ отъ стадото си и отиваше къмъ кошарата.

Юмрукътъ е величественъ! Прилича на прѣсѣченъ конусъ съ заоблена горна основа, сжшо като човѣшки юмрукъ. Когато трѣгне човѣкъ по него, струва му се, че следъ двадесетъ минути ще бжде на върха, а когато дойде на това мѣсто, дето мисли, че е върха, предъ него се открива нова цель. А вървежътъ е вече бавенъ, силитѣ